

“We wonnen op onze sloffen van iedereen”

Jarenlang was Toon Geurts Nederlands beste kanoër. In de periode 1956 tot 1968 behoorde hij tot de wereldtop. Wereldkampioen werd ie net niet. Wel werd vaak een 2e of 3e plaats behaald. Absoluut hoogtepunt was in 1964. In het jaar waarin Anton Geesink zich legendarisch maakte door op de Olympische Spelen van Tokio goud te winnen in het judo won Toon Geurts er de zilveren medaille in de K2 (tweepersoons kano).

Door Ad Adriaans

Toon is geboren op 29 februari 1932 in Meerveldhoven. “Schrikkeldag”, zegt de nu 73-jarige Toon, “ik vierde mijn verjaardag dus meestal op 1 maart. Sinds de geboorte van onze dochter op 1 maart vier ik mijn verjaardag op 28 februari als het geen schrikkeljaar is.”

“We waren thuis met acht kinderen. Tijdens de oorlogsjaren was de school door de Duitsers gevorderd. Vaak konden we niet naar school. Soms kregen we een halve dag les op de zolder van een weverij, dan weer een tijdje in een school in Veldhoven. Met mijn dertien jaar ging ik werken op een machinefabriek in Eindhoven. Omdat ik daar de jongste was moest ik daar om half acht ’s morgens eerst de kachel aanmaken. ’s Avonds bezocht ik de ambachtsschool, dat heb ik vijf jaar gedaan. Daarna heb ik op een blikfabriek in Meerveldhoven gewerkt. Er was in die tijd weinig werk, een jaar voor ik in dienst moest kon ik bij Philips beginnen. Dat was gunstig voor mij, want na mijn diensttijd in 1954 moesten ze me weer terugnemen. Uiteindelijk heb ik er 42 jaar gewerkt. In die tijd heb ik nog allerlei avondcursussen gevolgd en ben ik meester-bankwerker geworden.

Toon Geurts voor in de kano.

Gaandeweg ben ik ook in de electronica gedoken omdat er computergestuurde ovens kwamen. Dankzij die kennis heb ik ook een bijdrage kunnen leveren aan het ontwerp van een storingsmeldingssysteem voor de ovens van de harderij waar ik toen werkte. Op zestigjarige leeftijd ben ik met pensioen gegaan.”

“Het moet rond 1948 zijn geweest toen een vriend van mij een 2-persoons toerboot kocht. Daarmee voeren we vaak naar de Volmolen, ook in de vakanties. We ontmoetten daar ook wel eens wedstrijdvaarders. Zij nodigden mij uit om eens naar wedstrijden in Zaandam en Amsterdam te komen kijken. Zo ben ik in de kano-wereld gerold. In 1952 voer ik mijn eerste wedstrijd. Ik zat toen in dienst en kon weinig trainen omdat ik alleen in de weekends thuis was. In 1955 begon ik bij de senioren van De Genneper Molen. In mijn eerste wedstrijd bij de senioren, op De Zaan, sloeg ik na 10 meter al om. In de tweede wedstrijd op de Amstel voer ik lang bij de eerste drie. In 1956 won ik in de K2 (tweepersoons kano) met mijn maat Bobeldijk alles, de hele zaak stond op zijn kop. Ik kwam als onbekende Brabander en versloeg meteen de favorieten. Sindsdien werd er rekening met me gehouden. Toch dacht ik na een tijdje aan stoppen. Ik kreeg verkering met Diny Kerkhofs (van de mulder uit Zilst). Zij stamt uit een zeer sportieve familie die mij stimuleerde om door te gaan. Inmiddels zat ik ook al enkele jaren in de nationale ploeg. Er kwam in 1959 een nieuwe conditietrainer die zelf steeds voorop ging tijdens de training. Dat motiveerde mij ook. Bij selectiewedstrijden in Duitsland wonnen we weer alles. De Duitsers, toch een toonaangevend kanoland, wisten niet wat ze zagen. Op de Olympische Spelen van Rome in 1960 haalden we de finale in de K2 en werden daar zevende.

Toon Geurts en Anton Geesink.

Op de WK's in 1961 (Polen) en 1962 (Duitsland) haalden we 2e, 3e en 4e plaatsen. In 1963 had ik het erg druk. Ik heb mijn huis gebouwd in dat jaar, ben getrouwd en moest enkele examens afleggen.

Paul Hoekstra

In 1963 wou mijn toenmalige maat Knuppe niet meer met mij verder, hij vond me te oud. De trainer stelde toen voor om met Paul Hoekstra in de K2 verder te gaan. Paul was 12 jaar jonger dan ik en op de WK voor junioren 3e geworden in dat jaar. Hij was bijna 18 en ik zag het wel in hem zitten. Hij studeerde toen op de kweekschool en daarna ging hij verder studeren in Amsterdam. In zijn vrije tijd kwam hij naar mij om samen te trainen. Tijdens een wedstrijd in Rijswijk in 1964 wonnen we op onze sloffen van iedereen.

Ook bij selectiewedstrijden in Hannover en Poznan behaalden we topklasseringen. We werden geselecteerd voor de Olympische Spelen in Tokio. Van mijn werkgever Philips kreeg ik twee middagen per week vrij om te trainen. We zijn vier weken in Tokio geweest, pas in de laatste week waren de kanoërs aan de beurt. De eerste drie weken hebben we nog keihard getraind, het liep als een trein! In de K1 (1-persoons kano) werd ik in de finale zesde. De finale van de K2 was een uur later. We kwamen slechts enkele centimeters tekort op de Zweden die het goud voor onze neus wegkaapten, maar het zilver was voor ons. In 1965 behaalden we op het WK in Oost Berlijn een 2e plaats. In 1966 stuurde het NOC (Nederlands Olympisch Comité) een proefploeg naar Mexico. Daar maakte ik ook deel van uit. Het doel was om de voor- en nadelen van sporten op grote hoogte vast te stellen.

In 1968 gingen we weer naar Mexico. Dit werden mijn laatste Olympische Spelen. We lagen in de finale naast de toenmalige wereldkampioen Roemenië. En we bleven ernaast, maar helemaal aan de andere kant bleek aan de finish dat de Hongaren, Russen en Oostenrijkers ons nog voor waren. Het water was zo breed en we waren zo gefixeerd op de Roemenen dat we dat helemaal niet in de gaten hadden.

Ploegleider

Paul Hoekstra was me inmiddels in de K1 de baas en ik besloot op 36-jarige leeftijd te stoppen. Ik ben vervolgens tot 1984 ploegleider geweest van de Nederlandse ploeg. Toen kreeg ik problemen met mijn hart. Door het jarenlang hard trainen heb ik een groot hart. Ik kreeg het dringende advies om mijn hart nog af en toe stevig te laten werken. Sindsdien tennis ik twee keer per week bij de veteranen op de Korrel. Daar ben ik ook nog 15 jaar baancommissaris geweest. In 2003 kreeg ik de sportpenning van de gemeente Veldhoven."

Toon Geurts op bezoek bij Koningin Juliana.

Heeft het nog voordelen dat je aan de Olympische Spelen hebt deelgenomen?

"Momenteel ben ik nog lid van een vereniging van oud-topsporters en een vereniging van oud-olympiërs. De leden daarvan krijgen regelmatig uitnodigingen om sportevenementen bij te wonen. Zo ben ik bijvoorbeeld naar het ABN-AMRO-toernooi geweest. We krijgen dan de beste plaatsen en gratis eten. Iedere vijf jaar hebben we een jubileum-feestavond en een doe-dag. Daar ben ik prins Willem-Alexander al eens tegengekomen. Tijdens de Spelen in Tokio heb ik prinses Beatrix ontmoet en bij terugkeer heb ik koningin Juliana ontmoet."

Komt de zilveren medaille nog wel eens uit de doos?

"Jazeker, veel mensen willen die wel eens vasthouden. Ook de kleinkinderen nemen hem wel eens mee naar school voor spreekbeurten."

Tot slot heeft Toon nog een leuke anekdote. "Toen ik in 1964 met mijn zilveren medaille terugkeerde uit Tokio werd er in Oerle een collecte gehouden voor een cadeau. Toen men daarvoor ergens in het buitengebied aanklopte vroeg de bewoner: "Toon Geurts? Welke pater is dat"?"